

Het waren
zijn schapen niet

Het waren zijn schapen niet

Lennart van Oostenbrugge

Schrijver: Lennart van Oostenbrugge

Coverontwerp: Cafe Negro

ISBN: 9789402137125

© Lennart van Oostenbrugge

1. Een knallend begin

Het regende die ochtend gigantisch in het centrum van Amsterdam, zoals dat alleen in de zomer kan. De putten hadden er moeite mee om het water dat door de goten gutste de baas te zijn. Rogier de Graaf kwam helemaal doorweekt aan op het politiebureau. Hij voelde zich ongemotiveerd en liep traag door de hal.

‘Goedemorgen Rogier! Lekker geslapen?’ riep de baliemedewerker opgewekt door het vertrek. Hij wist al lang dat de rechercheur geen ochtendmens was en dat hij traag zou reageren.

‘Lekker geslapen?’

‘Minder goed dan ik gewenst had.’ zei Rogier beleefd. Het was een understatement, want het hele bureau wist van zijn slapeloze nachten van het afgelopen jaar. Hij kon deze periode niet zoveel hebben, hij vermeed zoveel mogelijk sociaal contact omdat hem dat teveel energie kostte.

‘Moet je kijken wat Kasper en Johan vanmorgen hebben buitgemaakt! Vijftig kilo!’ De balieman plofte een dikke zak vol pillen op de balie.

‘Leg dat terug, dat hoeft niet in het zicht.’

‘Dit is maar een klein deel, het wordt zo opgehaald voor de vernietiging.’

‘Waar hebben ze dat gevonden?’

‘In een kraakpand in West. Ze hadden een grote vis te pakken. Althans, die is eigenlijk ontglipt. Maar een dealer van XTC hield zich daar schuil. Je had die ruimte moeten zien!’ De gezette jongeman kon zijn enthousiasme niet altijd verbergen en moest nog een beetje leren om professioneel te blijven. De Graaf reageerde laconiek en vermoeid.

‘Ja, die XTC-pillen zorgen voor veel onrust de afgelopen twintig jaar.

Is er nog iets nieuws?’

‘Die partij tuinmeubelen die gestolen was van die webshop, op Sloterdijk. Ton wilde je op die zaak zetten. Hij wist van je gedoe en dit is niet zo’n zware zaak, weet je... Dus als je onze collega’s van de andere afdeling wilt helpen, graag. Je kunt gewoon in je eigen kantoor werken.’

‘Mooi. Ik heb geen fut om veel meer dan dat te doen als ik heel eerlijk ben. Dat was alleen nog administratief, toch?’

‘Inderdaad, alleen het papierwerk moest nog. Het was niet zoveel meer. Hij zei dat het geen probleem was als je met Hans wilde ruilen. Met die grote inbraak bij Centraal, daar moet je nog wat mensen voor ondervragen.’

‘Mensen ondervragen... Dan doe ik doe die webshop wel.’

De rechercheur van zesenvieftig had de laatste tijd wat veel aan zijn hoofd gehad. De relatiebreuk met zijn vriendin, en alle dossiers die zichzelf niet afsloten. Hij moest dat zelf doen tegen de deprimerende achtergrond van zijn situatie. Hij had weinig tijd en energie gehad om het contact met zijn vrienden te onderhouden. Hij wilde niet dat zijn dierbaren hem in deze sombere toestand zagen. De laatste keer dat hij met zijn neef een weekendje weg was zou al vier maanden geleden zijn. Hij zag het tafereel van lange gesprekken onder het genot van een goede sigaar alweer voor zich.

Rogier liep naar zijn kantoor en nam plaats aan zijn bureau bij de kachel. Hij keek op zijn telefoon. Een bericht van zijn neef was twee minuten geleden verstuurd. *‘Gekke neef! Wanneer gaan we weer eens een weekend ervantussen? Binnenkort effe bellen?’* Hij besloot er later op te antwoorden.

Toen hij gedachteloos door sociale media scrolde en iemands foto van een salade zag beseftte hij dat hij zijn hersenen aan het insmeren was met onzin.

Hij begon maar ongeïnteresseerd zijn dossiers door te bladeren. Misschien zou het hem een goed gevoel geven als hij zag wat hij allemaal bereikt had, alles te zien wat al klaar was. Inbraken, diefstallen, overvallen, geweldsdelicten, zedendelicten, fraude, smokkel, hij kende alle genres van de misdaad in de loop van de jaren. Helaas ook de experimentele genres.

Hij had voor de diefstal van tuinmeubelen nog wat details na te lopen. Het enige sociale aspect aan deze zaak was hooguit dat hij een mail moest sturen naar het betreffende bedrijf. Niemand zou hem storen en hij kon in stilte werken aan de zaak. Zo ging zijn dag eruit zien. Hij wist dat als zijn lunchpauze begon, hij helemaal opgedroogd en voorgewarmd zou zijn.